अनर्घ्यमर्घ्येण तमद्रिनाथः स्वर्गौकसामर्चितमर्चयित्वा ।
आराधनायास्य सखीसमेतां समादिदेश प्रयतां तनूजाम् ॥५९॥
प्रत्यर्थिभूतामपि तां समाधेः शुश्रूषमाणां गिरिशो ऽनुमेने ।
विकारहेतौ सति विक्रियन्ते येषां न चेतांसि त एव धीराः ॥६०॥
अवचितबलिपुष्पा वेदिसम्मार्गदक्षा नियमविधिजलानां वर्हिषां चोपनेत्री ।
गिरिशमुपचचार प्रत्यहं सा सुकेशी नियमितपरिखेदा तच्छिरश्चन्द्रपादैः ॥६१॥

इति श्रीकुमारसम्भवे महाकाव्ये कविश्रीकालिदासकृतौ
उमोत्पत्तिर्नाम प्रथमः सर्गः ॥१॥

---

59. Montium dominus, postquam illum inaestimabilem, a diis honoratum, munere honorasset, castam filiam una cum amicabus illum sibi conciliare iussit.

60. Quam obedientem, etsi meditationi adversariam, Sivas admisit: etenim quorum mentes non turbantur, quamvis turbationis caussa adest, ii sane firmi sunt.

61. Flores ad sacrificium colligens, dextre aram abstergens, ad usum sacrum aquam et gramina afferens, pulchricomis illa quotidie Sivae ministrabat, dum ipsius lassitudo leniebatur radiis lunae, quam deus in vertice gestabat.